

падатъ на земята, защото птичките ги хващаха още въ въздуха.

Фанка забеляза, че едни птички чакаха да паднатъ трохичките въ човките имъ. Други, напротивъ, летѣха съ голѣма сръчностъ около нея. Тя съгледа дори единъ крадецъ, който безочливо кълвѣше отъ хлѣба.

Тя ронѣше трохички и хвърляше на всички, ала не всички успѣваха да ядатъ. Фанка разбра, че по-безочливите и хитритѣ не оставяха нищо за другите.

— Това не е справедливо, — имъ казва тя; — трѣбва всѣко да вземе своя дѣлъ.

Ала никой не я чу. Тя се опита да закриля слабите и да насърдинерешителните, алане сполучи: каквото и да правѣше, хранѣше силните за смѣтка на слабите. Това я сърдѣше.

Трохичка по трохичка всичкитѣ хлѣбѣ отиде въ човките на малките пѣвци. И Фанка се върна довольна въ къщи при баба си.

Когато се свечери, бабата взе една кошничка, напълни я съ ябълки, даде я на Фанка и рече:

— Върви си направо, Фанке, и не се спирай да играешъ съ селскитѣ деца. Бжди винаги добро момиче. Сбогомъ!

После тя я цѣлуна. Ала Фанка стоеше замислена на прага.

— Бабо? — каза тя.

— Какво искашъ, миличко?

— Има ли красиви царски синове измежду птичките, които изядоха хлѣба ми?

— Сега когато нѣма вече магьосници, всички сж само птички.

— Сбогомъ, бабо.

— Сбогомъ, Фанке.

И Фанка тръгна презъ ливадите къмъ тѣхната къща, чийто коминъ пушеше далече въ небето, зачервено отъ залъзъ-слънце.

По пѣтя тя срещна Антонча, момченцето на градинаря. Той ѝ каза:

— Ще дойдешъ ли да си поиграемъ?

Тя отговори:

— Нѣма да дойда. Баба не ми позволява. Ала ще ти дамъ една ябълка.

И тя му даде едра ябълка.

Когато Фанка съ умѣрени крачки продължи пѣтя си, тя чу радостни птичи гласове. Като обърна глава, позна малките просячета, които бѣ нахранила, когато бѣха гладни. Тѣ я следваха.

— Лека нощъ, приятели, — имъ вика тя, — лека нощъ! Време е вече за сънъ. Лека нощъ!

И крилатите пѣвци ѝ отвърщатъ съ дружни гласове, които